

Janko Jesenský – Koniec lásky

Úloha na tvorivé písanie

- V novele Koniec lásky sa na Elenu pozeráme iba očami jej *odľúbeného* gavaliera Miloša, cez jeho vnútorný monológ. Nedožadujeme sa, aká Elena naozaj bola. Mohlo by byť zaujímavé vymyslieť si krátky vnútorný monológ Eleny a načrtnúť tak vlastnú koncepciu tejto postavy.

Zrazu mi po tele prešiel mráz. Ale nie taký obyčajný. Mráz, z ktorého bolo cítiť ľudskú bezcitnosť. Vedela som, že ak sa mu pozriem do jeho, kedysi po mne dychtiacich, očí, môj pohľad neopätuje. Predsa som sa snažila zachrániť aspoň kúsok lásky, ktorý v nás nevychladol. No nie je táto snaha márna? Nie je toto všetko len veľký omyl? Nesprávne stretnutie dvoch ľudí, ktorí hľadali lásku? V mojom vznešenom vnútri ešte láska k nemu horí. Avšak tá jeho pominula, ako sa pominieme aj my z tohto sveta. Pozrúc na neho zazdalo sa mi, že ho niečo dusí. Predsa to bola tá vychladnutá láska. No prečo mi to neoznami? Možno je priveľký zbabelec, aby to dokázal... Predsa tam ostávajú desiatky nezodpovedaných otázok. Radšej sa budem pýtať ja. Tá, ktorá ešte ľúbi.

„Čo sa ma tak stránite?“

„Čo by sa stránil?“

Povstal som z miesta a Elena podišla ku mne. Aby som videl, pohl som sa a otvoril dvercia na peci. Hľa, ona žiada, a to hlasne, aby sa jej nestránil, aby bol vždy pri nej. To je to, čo mi ju sprotivilo... Nie, ja ju nerád... Aká je dlhá! Všetko na nej je dlhé a tenké. Tvár, hrdlo, driek, ruky, dlane, prsty. I jej hlas je zdĺhavý a plačlivý. Belasá toaleta so stužkami... Načo prišla...?

„Ja sa nerada hrám,“ povedala, „povedzte rovno! Všetci zbadali, že sa ma tak stránite. Čo som vám urobila?“

„Čo ste mi urobili? Nič.“

(Barbora Krišová, 2. C, 2009/10)

Zlatý fond denníka SME, s. 152